

ikke satte i Mulet for Vandspild, og Magasinerne fornyes i samme Grad, som de tømmes, thi de fyldes jo fra selve den fugtige Jord og fra det uendelige, vaade Hav. Nei, det er ikke Vandet, men Vinden, hvortil der maa tages Hensyn, og dog vide vi, at »naar det vil regne«. saa regner det fra alle Hjørner, saa ere Nord og Syd, Øst og Vest lige overflødig gavmilde. Tilsidst maa man altsaa paa Fastlandet gjøre, som det hedder, at Beboerne af visse Smaaøer gjøre, naar det regner: lade det regne, sukke, være taalmodig og blive taalmodig.

Paa hvilket Stadium i saa Henseende mon den unge Dame befinder sig, som ses paa Billedet at vandre i Skoven, og som er bleven baade overfaldet og overvældet af en tæt Byge? Vi skulle ikke kunne sige det; men vi formode, at Erfaringen vil lære hende, hvor lidt det hjælper at klage, og hvor nødvendigt det er at bie. Hun selv er da ogsaa ung og smuk nok til at kunne vente paa Solskin efter Regn, men hendes Toilette? Ja, dette moderne Toilette fra Sommeren 1879 er vel næppe beregnet paa slig Væde, og vore Læserinder bør skjænke deres Søster en venlig Deltagelse, hvad de saa meget lettere kunne gjøre, som adskillige af dem sikkert selv have været i lignende Situationer for faa Maaneder siden. Det er ikke lutter lyse Billeder, som Erindringen maner frem i den Retning; men lader os haabe, at vore Ønsker ikke maa blive skuffede, naar vi Alle sige: Bedre Lykke næste Gang!

Løvinden og dens Unger i zoologisk Have.

Bag Burets Jærnstænger gaar Legen lystig nok. Der er Liv og Kraft i de smaa Løveunger, og selv om deres durchlauchtige Fru Moder Løvinden engang imellem linder sig foranlediget til at addele et lille venskabeligt Dask, naar Næsvisheden overskrider Etikettens Skranker, kan man dog godt se paa Hendes Majestæt, at hun er i høj Grad stolt af og fornøjet med sit Afkom. Selv naar hun spanker op og ned i Buret og lader som om der slet ikke er en lille Prins bagved hende, der uafbrudt bider hende i Halsen eller klavrer op ad hendes Bagben, kan man dog godt se, at der i Løvedronningens ellers saa bistræ Aasyn og i hendes store gule Øine kommer et næsten ømt Udtryk blandet med et hoist pudsigt Skjær af Forlegenhed over, at Pøbelen derude paa den anden Side af Gitteret skal se, hvor uopdragne de unge Prinser ere. Thi lad os endelig ikke bilde os ind, at Løvinden nærer den ringeste Respekt for os Tilskuere. Tværtimod! Hun betragter os øiensynlig med en Ligegyldighed, der grænser til Foragt. Muligvis gennemkrydser engang imellem den Tanke hendes kongelige Hjerne, at det er for at more hende og hendes Born at Vogterne hver Dag drive nogle af disse pludrende og pyntede Menneskedyr, der minde saa stærkt om Abekattene i hendes Hjemstavn, hen foran Buret. Hende morer dette Optog imidlertid ikke; med Bornene er det jo en anden Sag. Det er saadan et Slags Legetoi for dem: men nok se, ikke røre! Derfor er der Stænger i Buret, at de Smaa ikke skulle rive Legetoiet itu. Ja det er ikke nogen smigrende Tanke for os, der ere vante til at betragte os som Dyrenes Herrer og maaske ovenikjøbet ere Medlemmer af »Foreningen til Dyrenes Beskyttelse«; men jeg er som sagt bange for, at det alligevel forholder sig saaledes. Jeg saa det altfor tydeligt for et Par Aar siden. Der var ogsaa dengang en lille Løveprins i Buret, og Publicum stod i tætte Klynger og morede sig over dens Krumspring. Paa engang standsede den midt i Legen, gik lige hen til Gitteret og stirrede med et saadant uforskammet hvalpet Udtryk af prinseligt Hovmod ned paa os, at jeg følte mig ganske plebeisk tilmødt. Men Herregud! Det ligger i Opdragelsen! Ligesom der er Fyrstefamilier, som, uagtet de forlængst ere jagede fra Land og Rige, selv i Landflygtighed og Fattigdom bevare en usvækket Tro paa Kongedømmet af Guds Naade og Legitimitetens uforkrænkelige Ret, saaledes ville Løver altid vedblive at være ophøiede og kongelige, selv om de maa tilbringe hele deres Liv i Bur som Menneskenes Fanger. Og selv om man et Øieblik føler sine demokratiske Anskuelse oprørte ved at blive behandlet med Overlegenhed af en ubehøvet Løvehvalp, kan man dog ikke lade være at føle Medlidenhed med saadan et stakkels lille Kongsemne, naar man husker paa, at den er bestemt til at være Fange hele sit Liv og saa maaske endogsaar efter sin Død sidde udstoppet i Buntmagerens Vindue og stirre tankfuldt med sine gule Glasøine ud paa dens Barnoms Legetoi, de Dukker, som dens Moder engang lærte den at foragte.

F. Bz.

Det kongelige Theater.

«Faraos Ring», Folkeskuespil i 5 Acter af Professor Molbech.

Professor Molbechs nye Stykke «Faraos Ring», der for otte Dage siden opførtes paa det kongelige Theater for første Gang, betegnes Folkeskuespil, hvorved man altsaa forud er underrettet om, at de strængere Skuespilregler ikke finde nogen Anvendelse. Til Genren hører meget ofte det Æventyrlige, og Blandingen af Æventyr og Virkelighed giver allerede den brogede Farve, som Folkeskuespillet skal have. Hvor Æventyr eller det Overnaturlige er sammensmeltet med det Virkelige paa en fuldkommen konstmæssig Maade, for Exempel i «Alferne» og «Syvsoverdag», fremkommer det romantiske Skuespil, der udvikler sig harmonisk af en til Grund liggende Ide. Hvor det derimod mindre kommer an paa Ideen og dens konstmæssige Gjennemførelse end paa at lade en Række Scener glide forbi, der vel sammenknyttes ved et fælles Baand, men dog gjerne kunne tænkes ombyttede med helt andre, dukker det egentlige Folkeskuespil op, for Exempel «Mer end Perler og Guld» og «Capriciosa». «Faraos Ring» staar imellem begge Arter, dog nærmest ved Stykker som de sidstnævnte, der fremstille bevægede Vandringer eller Reiser med hele Tilfældighedens Præg og gaa ud fra Hjemmet og føre tilbage til Hjemmet, bringende som det eneste Udbytte: Erkendelse af den sande Lykke. «Faraos Ring» besidder dog ikke disse Arbeiders folkemæssige, naive Tone, som er slige Skuespils første Forudsætning og den sande Tryllestav eller Fantasi eller Horus, der kalder Æventyret og Drømmene frem. Derimod nærmer Stykket sig Heibergs romantiske Comedier ved sin temmelig reflexionsmæssige Dialog og ved en vis Antydning af en poetisk Grundanskuelse, der som en Ring skulde slutte sig om Værket og hvortil den hele Handling bestandig skulde lade sig føre tilbage. Men det er da blevet en Hovedmangel ved Værket, at det appellerer til Folkeligheden uden at tale dens Sprog og at det paa den anden Side har en poetisk Kjærne, som den løse Bygning slet ikke lader komme til sin Ret. I «Alferne» og «Syvsoverdag» hævdes det sjælelige Livs, den poetiske Følelses Sandhed og Realitet ligeoverfor en materiel Virkelighed, og hvad de drømmende Personer opleve føres ud i Livet og bliver her afgørende. Ogsaa i «Faraos Ring» staar der en Poesiens og en Virkelighedens Verden imod hinanden; Sagnet om Faraos tabte og gjenfundne Ring, der bevirker de Elskendes Lykke, hæfter sig saaledes ved de tvende moderne Forelskedes (Helgas og Alfreds) Forestilling, at de midt i Hverdags- og Reiselivet komme tilbage dertil for tilsidst selv at virkeliggjøre Drømmen, vinde Ringen og Faraos (Agent Viborgs) Velsignelse. Men den poetiske Ide er som sagt ikke bleven saa vel udført som hos Heiberg.

Stykket tager sig godt ud i Expositions-scenerne (1ste Act) og i 2den Acts første Afdeling (Hotellet i Kairo); Dialogen er livlig, og man gjør med Fornøielse en saa bekvem Reise til Ægypten, hvor man, skjønt man endnu kun er paa et Hotel, dog faar et Indtryk af det karakteristiske Liv under den fremmede Himmelegn; selv de tvende Danserinders Optræden, der er temmelig dristigt motiveret, er paa sin Plads, ja endog den dristige Motivering kan betragtes som et lille Kunstgreb, der ret bestemt indprænter Tilskueren, at han har et Folkeskuespil for sig. Men efter at vi have forladt Kairo og ere komne ned ad Nilen til Luxor, til denne Æventyrets Egn med sin eiendommelige fremmede Natur og sine mystisk-hoitidelige Kongegrave, begynder Digterens Kunst at svigte i noget Væsentligt. Det er ikke psykologisk umuligt, at en Mand som Victor Briant i en Situation, der fylder den fromme og bløde Alfred med Alvor og hoitidelige Følelser, gribes af sine onde, dæmoniske Instincter og beslutter at skille sin forhadte Medbeiler ved Livet, men Spørgsmaalet er, om Handlingen er saaledes kunstnerisk forberedt, at man hildes i Illusionen og ifølge det umiddelbare Indtryk tror paa Handlingens Mulighed, og dette er ikke Tilfældet. Kongegravenes kvalme Atmosfære har ikke forjaget den Kjøbenhavnerduft, hvoraf Hovedpersonerne omgives, og om Victor Briant end er nok saa stor en Egoist, er dette langtfra noget tilstrækkeligt Motiv, ligesaa lidt som det at han er Fritænker, thi Fritænkeri og Immoralitet falde ikke sammen, hvad Stykket ironisk næsten synes at forudsætte. Misliere er det dog maaske, at Stykket fra nu af dreier ind mod det egentlige Forbryderdrama og at man faar med en Skurk at gjøre, som er altfor antipathisk og overhovedet slet ikke har nogen naturlig Plads i Stykket. Vi seilede ud for at more os, for at forene de Elskende og se «Aber og Negere række hinanden Broderhaand», men komme hjem med en Tugthus-candidat eller rettere en til Livsstraf kvalficeret Person, der spaserer ganske uanfægtet omkring, ja endog tilsidst faar Udsigt til at have i et lykkeligt

Ægteskab. Alt dette Usædvanlige kan vel være begrundet i Æventyr- eller Folkeskuespillet Natur, men den hele Tone og Ramme maa da ogsaa være en anden end i «Faraos Ring». Overhovedet er den tilsigtede Congruens mellem Drømmens og Sagnets Symbolik og Hovedhandlingen ikke ganske sket Fyldest, og i denne Henseende kan det navnlig fremhæves, at den Skat, som Alfred finder i sin haardeste Nød, ingenlunde for ham er nogen sand Faraos Ring, thi han havde faaet Helga uden Skatten. Selve Drømmen, der er poetisk tænkt og udført, har ikke nogen egentlig Betydning for Handlingens Fremadskriden, men er dog ikke ganske overflødig, da den præciserer den allerede i det fortalte Sagn givne poetiske Grundtanke. I det Hele taget faar man det Indtryk, at Digteren mere har skrevet Stykket ifølge en Reflexion over, hvorledes et Folkeskuespil skal skrives, end i Kraft af sit Talents umiddelbare Tilskyndelse; det indeholder derfor alle Elementer af et Folkeskuespil og har vellykkede Enkeltheder, men savner Grundtonen og Enheden.

Der er bleven Stykket en ualmindelig smuk Udstyrelse tildelt, og man mærker klart, at en Kunstnerhaand her har været ledende; det frembyder allerede en særegen Interesse at se de fint og karakteristisk udførte Costumer, og flere af Decorationerne ere ogsaa Ægypten fuldkommen værdige. Udførelsen er for de fleste Skuespilleres Vedkommende fortrinlig. Hr. Rosenkilde giver sit Lune frit Løb som Agent Viborg, der i hans Hænder er blevet en meget morsom kjøbenhavnsk Skikkelse, og Hr. O. Poulsen (Antunaki) synes at have maattet hellige de ægyptiske Hotelværtter et specielt Studium for at kunne faa det ægyptiske Hotelværtvæsen saa bestemt frem. Det er atter faldet i Hr. E. Poulsens Lod at spille en af disse velbekjendte Theaterpersonligheder med stærkt Hoved og diminutivt Hjerte (Victor Briant) og han udfører Rollen med samme Dygtighed som de mange lignende han har haft i det nyere Repertoire. Fru Eckardt spiller med Held Therese, der minder endel om Mathilde i «De Nygifte», Fru Jacobson er en elskværdig, dansk Husmoder og Fru Keller foredrager en Romance ganske fortrinligt. Fru Hennings (Helga) og Hr. Jerndorff (Alfred) ere dog nærmest til at trække Læsset, og man følte ikke, at det betydelige Arbejde voldte dem Besvær; de spillede begge med vanlig Finhed og Varme. Endelig har ogsaa Musikken maattet yde sit Bidrag til Folkeskuespillet, idet Frederik Rung har komponeret Ouverture, Mellemact, en Sang, Dans og Chor. Den unge Componist har ikke uden Held løst sin Opgave, og flere af Numrene syntes ogsaa at tiltale Publicum; navnlig hævdede et stemningsfuldt Motiv i Ouverturen, Sommerfugledansen og Chorene sig frem. Den hele Reise til Ægypten er gaet for sig under hæftig Storm og Oprør blandt Publicum; man har demonstreret for og imod paa de lydeligste Maader. Hvorvidt den endelige Dom vil blive til Stykkets Fordel, maa Tiden vise.

Theatermaler Güllichs smukke Decorationer have vundet meget Bifald hos Tilskuerne. En af dem ses paa den her gjengivne Tegning, som forestiller 3die Acts 4de Scene.

C.

Fra Konst- og Industriudstillingen.

Danske Bondestuer.

I det femtende Aarhundrede, medens Skovene bredte sig over den største Del af vort Fædreland, og da Træ altsaa var det nemmeste og billigste Byggemateriale, blev dette selvfølgelig foretrukket overalt paa Landet, saaledes som Tilfældet endnu er paa mange Steder i Norge, Sverig og Rusland. Med det sextende Aarhundrede begyndte Skovene at svinde hos os; med dem svandt ogsaa den gamle Bygningsmaade og istedetfor kom den, vi endnu kjæde, men som nu overalt viger for Grundmur, nemlig Bindingsværket eller Korsværket med Lervægge. Af et kongeligt Paabud af Christian III. fra 1554 ser man, at Korsværk med Lervægge var indført hele Landet over, paa nær »mangesteds vj wortt lanndt Nørre-Jutlandt«. Kongen skriver endvidere: »Thaa en partt upsette veggene udj somme husse mett boel fiele och en partt jordgraffue stølperne wnder theris husse huilckett er en wuarig (uvarig) bøggeningh och schouffuene til forderff« — og endvidere — »ingen mæe bruge fiele thymmer eller buelle wegge vj theris husse men alleniste kljæne och lucke thennom meth hier och steenn och schall inngen stølper, foodstøcker eller andet thymmer jordgraffues men thet schall settis paa steen. Att thet thes lennger kand haffue bestand.« Hvorledes de ældste af disse Tømmerhuse saa ud, kan man faa et Begreb om af Linnés »Skaanske Rejse«, hvor saadanne Huse fra Nørre-Skaane og fra Raffunde ved Cimbrishamn beskrives. Stuehuset, Mandgaarden, i Modsætning